

רוני קרני: אם היה לי לב

אוצרת: לאה אביר

3.10.26 – 9.7.26

התערוכה של רוני קרני היא, למעשה, עבודה אחת: מיצב שנוצר בתהליך ממושך של שהייה בחלל הגלריה, ומתרחש בעיקר על כתליו. הכניסה לתערוכה היא כמו כניסה אל מתחת לעור, או אל מאחורי העורף, או אל מעמקי הענן. הסרט "מלנכוליה" של לארס פון טרייר נפתח ברצף של סצינות חלומיות שמתרחשות על הארץ וביקום. באחת מהן נראית ז'וסטין (קירסטן דנסט) מרימה את ידיה ואצבעותיה מולידות ברקים, פלזמה זוהרת בוקעת מקצותיהן. התערוכה של קרני, אם מתמסרים לה, היא אירוע קוסמי-פרטי כזה.

הצורות של קרני, שהיא מפתחת מתוך שהיה עם דימויים, חומרים ומהויות, הן מעין אלפבית או ד.נ.א. - מערכת סימנים שיכולה להכיל את העולם או לברוא אותו. היא מחפשת, אוספת, צוברת באופן קדחתני צורות ומחוות עם אינסוף מופעים – חורים, ידיים, כדורים, החזקה, הושטה – ואלה הופכים לאינדקס של העבודות שלה. היא מזקקת אותם מבלי לאבד טיפה. התוצאה היא מופשטת במידה רבה, אבל גם קונקרטית מאוד.

אחד ממקורות ההשראה שמזכירה קרני ביחס לעבודתה בשנים האחרונות היא מה שמכונה "עבודת חלקים" – שיטת טיפול וריפוי שרואה בפרט אוסף של חלקים גולים שאפשר לנסות להשיב חזרה לחסותו של עצמי בוגר ומיטיב. אצל קרני, היישות המפוצלת היא לא רק זו הפרטית אלא גם הלאומית והפוליטית, המפוצלות באופן שנראה ללא תקנה. את החיפוש שלה אחר הריפוי מלוות ידיעות טרגיות, חדשות זוועה יומיומיות, שהולכות ומצטברות. הן הודפות את האיברים החוצה כל הזמן, בחזרה לפינות החדר. מגנוני הרגש והחמלה הולכים ונשחקים, תחושות ההתמצאות וההתמקמות מאבדות אחיזה.

הסימנים-אותיות-איברים הגולים של קרני נמצאים בחלל עמוק שנמצא כל הזמן על סף צורה או חיים. "לוויינים בודדים" מכנה אותם האמנית, שצפים בחלל בניסיון תמידי להתגבש, "סערת ציטוקינים (תגובה חיסונית מוגברת) או שיוט חללי ניטראלי נטול כיוון, ללא מפרקים וללא כבידה". הצורות נצמדות אל הקיר, מנסות להתאחות בו, להכניס בו מרקם וכיוון ותנועה. הן זוכרות את השיוט הקודם שלהן במרחבים הדיגיטליים, את מצב הצבירה הנוזלי, המשתנה, הנמתח. באנרגיה הטעונה בהן הן מתמגנטות אל הקיר וזו אל זו. כדור הבאולינג, כמו הבומרנג, נאחז, נזרק ואז חוזר, במעגליות שיש בה גם נחמה.